

hurtig tilbagetrækning af de udenlandske tropper fra Irak.

Så hr. Villy Søvndal skal ikke lægge mig noget i munden, jeg ikke har sagt og ikke har ment, for jeg står ikke og påstår, at Bush har fulgt alle anbefalingerne. Der er en fri diskussion om det. Han har fulgt nogle af dem, og det er blot det, jeg peger på, og det har Baker og Hamilton i en fælles pressemeddelelse i øvrigt også kvitteret for. Det synes jeg ærlig talt hr. Villy Søvndal skulle holde sig til. Lad mig her henvise til den pressemeddelelse, som Baker og Hamilton har udsendt den 11. januar.

Villy Søvndal (SF):

Tak for svaret endnu en gang. Jeg vil spørge statsministeren, om han er enig i, at Baker-Hamilton-rapporten, hvis man læser hovedkonklusionerne, indeholder tre hovedanbefalinger. Den ene hedder tilbagetrækning, den anden hedder forhandlinger med nabolande og grupper i Irak, og den tredje hedder, at man skal sikre en samlet løsning på Mellemøstkonflikten. Er statsministeren ligeledes enig i, at ingen af de tre hovedanbefalinger er blevet fulgt, og at det derfor er en umulig påstand, at der er sammenhæng mellem det, Bush foretager sig, og det, der er anbefalet i Baker-Hamilton-rapporten?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er nødt til at sige til hr. Villy Søvndal, at jeg ikke er enig i hr. Villy Søvndals samlede vurdering på det punkt. Det er rigtigt, at der er tre vigtige anbefalinger i Baker-Hamilton-rapporten, faktisk er der flere, men lad os nu tage de tre, som hr. Villy Søvndal henviser til.

Først tilbagetrækning. Jamen målet for såvel Baker-Hamilton-rapporten som for præsident Bush er, at irakerne selv skal overtage ansvaret for sikkerheden, så udenlandske tropper kan trækkes hjem. Men samtidig advarer Baker-Hamilton-rapporten imod hurtig tilbagetrækning. Lad mig minde om, at det fremgår af præsident Bushs tale, altså han henviser til, at den irakiske plan er, at irakerne kan overtage ansvaret for sikkerheden i november i år. Der er da ikke nogen modsætning mellem de målsætninger. Tværtimod er det de samme.

Dernæst er der forslaget om at inddrage naboer, ja, naboer, der vil samarbejde konstruktivt. Jeg ved, at der er kredse i SF, som også tvivler på, at Syrien og Iran vil medvirke konstruktivt.

Endelig med hensyn til et stærkere pres for at få en Mellemøstenløsning så lad mig henvise til,

at præsident Bush netop har sendt udenrigsminister Condoleezza Rice til Mellemøsten for at finde løsninger.

Villy Søvndal (SF):

Tak for svaret. Nu synes jeg, at vi måske begynder at nærme os det centrale, nemlig at statsministeren efter et kvarters debat medgiver, at dét er hoveddiskussionerne i Baker-Hamilton-rapporten, altså tilbagetrækning som det ene store punkt, en samlet løsning på Mellemøsten og en politisk forhandlingsløsning. Jeg synes, det klæder debatten, at statsministeren ikke bliver hængende i nogle bibemærkninger, men får fat på det centrale i den her rapport.

Når nu det centrale i Baker-Hamilton-rapporten er de tre anbefalinger og Bush gør det stik modsatte, fortryder statsministeren så, at han kom til at rose Baker-Hamilton-rapporten på et tidspunkt, hvor han ikke kunne vide, hvad Bush senere ville sige? For det har jo anbragt statsministeren i en oplagt svær position.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, som jeg startede med at sige under den debat her, så har jeg det sådan, at det, jeg i sin tid mente om og sagde om Baker-Hamilton-rapporten, det mener jeg stadig, og det siger jeg stadig, nemlig at den indeholder en række værdifulde anbefalinger. Men jeg synes, det er meget naturligt, at man i et frit folkestyre som det amerikanske diskuterer det og kan have forskellige opfatteelser, og jeg synes da, at en præsident såvel som en Kongres i USA skal have lov til at forholde sig frit til, hvad en gruppe som Baker-Hamilton-gruppen måtte foreslå.

Jeg kan forstå, at hr. Villy Søvndal har lagt sin politik fuldstændig i hænderne på Baker-Hamilton-gruppen og mener, at alt, hvad den har foreslået, er det eneste rigtige, herunder at man skal indlede en tæt dialog med to diktaturstater, Syrien og Iran. Jeg gør hr. Villy Søvndal opmærksom på, at da jeg havde lejlighed til at tale med James Baker forud for offentliggørelsen af Baker-Hamilton-rapporten, gjorde jeg udtrykkeligt opmærksom på, at selv om vi anså det for positivt at inddrage lande i regionen, så måtte det ske i respekt for FN's beslutninger, også når det gælder Syrien og Iran.

Kl. 13.20

Formanden:

Jeg har noteret et par medspørgere, og dem tager vi nu. Først er det hr. Rune Lund.